

CUPRINS

1. Amber Laska	7
2. Eli Frieden	13
3. Malik Bruder	28
4. Tori Pritel	49
5. Eli Frieden	54
6. Malik Bruder	61
7. Eli Frieden	70
8. Amber Laska	81
9. Tori Pritel	90
10. Malik Bruder	97
11. Amber Laska	106
12. Eli Frieden	116
13. Malik Bruder	132
14. Eli Frieden	143
15. Tori Pritel	151
16. Amber Laska	162
17. Eli Frieden	167
18. Malik Bruder	178
19. Tori Pritel	192
20. Malik Bruder	201
21. Tori Pritel	209
22. Malik Bruder	217
23. Hector Amani	224
24. Amber Laska	231
25. Eli Frieden	241
26. Malik Bruder	253
27. Eli Frieden	259

AMBER LASKA

Creanga apare din senin.

Când o văd, e prea târziu să strig o avertizare. În clipa asta, coborâm pe râu, în clipa următoare, creanga îl lovește pe Malik peste tâmplă și îl aruncă de pe pluta improvizată în apă.

Nu stau pe gânduri. Nici nu pot. Curentul e foarte rapid, așa că până să mă hotărâsc, m-aș putea îndepărta cinci sute de metri. Și în orice caz e o mișcare egoistă. I-am pierdut deja pe Eli și pe Tori. Dacă-l pierd și pe Malik, rămân complet singură.

Mă arunc în apă cu un pleoscăit și încep să înot împotriva curentului. Mă lupt cu râul care clocotește în jurul meu, recunoscătoare pentru antrenamentele de polo din Serenity.

N-am crezut că voi fi vreodată recunoscătoare pentru ceva, orice, legat de copilăria mea în orașul ăla.

Malik vine spre mine dus de curent. Pare nevătămat, în afară de o tăietură sângerândă din spatele urechii.

Îl prind în poziția clasică de salvare a Crucii Roșii și mă îndrept spre mal. El strigă ceva, dar nu înțeleg din cauza vuietului apei. Ce spune?

— Ești proastă, Laska! Ce faci?

— Te salvez! mă răstesc la rândul meu.

— N-am nevoie să mă salvezi! De ce-ai sărit de pe plută?

Se zbate în strânsoarea mea. Înot mai tare către mal.

— Suntem mai puternici dacă rămânem împreună!

— Nu-mi servi mie lozinci din Serenity! Acum o să fim prinși *amândoi*!

Se zbate și se eliberează din strânsoarea mea, apoi înotăm amândoi până la mal. Ne târâm prin stufăriș până pe uscat și ne întindem unul lângă altul, gâfâind și uitându-ne urât unul la celălalt. Sunt de două ori mai furioasă pe el decât el pe mine, fiindcă știu că dacă și-ar putea trage sufletul, ar urla la mine.

Într-o anumită privință are totuși dreptate. Pericolul să fim prinși e real. Mâncătorii Purpurii de Oameni au văzut că am plecat pe apă. Când fugi de o echipă de comando, obligatoriu îți închipui că o să vină după tine. Curând.

Fugim ascunși de copaci, aplecați. După zece minute ajungem la o șosea cu două benzi, cu maluri de pământ pe margine. Sunt gata să urc pe ea, dar Malik mă trage înapoi.

— Folosește-ți creierul, șuieră el. Prima mașină care apare de după curbă poate fi un SUV de-al lor. Mă duc sus să văd dacă zăresc ceva.

— Sus?

Începe să se cațare într-un copac bătrân și uriaș. Mă iau după el. Am sărit deja de pe plută ca să nu fiu singură. N-am de gând să stau pe marginea drumului, așteptând

să mă culeagă Purpuriu. Faptul că niciunul nu ne gândim de două ori dacă să ne urcăm într-un stejar de zece metri e urmarea a tot ce-am pățit de când am evadat din Serenity. Asta pățesc oamenii când fug să-și salveze viața.

Ajungem în vârf, am vrea să nu ne fi oboșit. Cele două SUV-uri cu urmăritorii noștri se îndreaptă spre noi. Merg atenți în toate direcțiile și din când în când stau pe loc ca să trimită echipe de căutare în pădure. Mașina din față oprește la vreo trei sute de metri de noi și patru bărbați se răspândesc printre copaci.

Ne privim absolut îngroziți. Nu numai că aproape ne-au ajuns, dar ne-am făcut singuri captivi la zece metri în aer.

Pe urmă, în zare apare o camionetă, vine din direcția opusă și trage după ea o rulotă mare. Merge destul de repede, dar va trebui să frâneze ca să ia curba. Știm amândoi într-o clipă ce avem de făcut. Ceva nesăbuit și nebunesc, dar e singura noastră soluție.

Malik deja coboară în viteză pe o creangă de mai jos, trăgându-mă după el.

— Am înțeles! șoptesc eu repede. Fă-ți griji pentru tine!

Cam la cinci metri de pământ e o creangă care se întinde peste șosea. Ne târâm pe ea, cu Malik în față. Peste câteva secunde rulota urmează să treacă fix pe sub noi.

— Sari mai devreme, îl sfătuiesc eu. Știi, ca să compensezi mișcarea...

Nu termin propoziția. Mă împinge de pe creangă și pe urmă își dă drumul și el.

Căderea e numai de vreo doi metri, dar par o sută de kilometri. Probabil pentru că atunci când cădem nu știm dacă vom ateriza ca pisicile pe rulotă, sau vom cădea plească pe asfalt.

Ating acoperișul rulotei și mă întind pe suprafața de metal. Malik aterizează peste mine o fracțiune de secundă mai târziu. Mă uit furioasă în spate.

El ridică ușor din umeri.

— Ai zis să sar mai devreme.

Îmi vine să-i spun: *N-o să te iert niciodată pentru asta!* Nu-i spun, pentru că e cel puțin al cincisprezecelea lucru pentru care n-o să-l iert niciodată pe Malik. În plus, a avut grijă să mă împingă, ceea ce înseamnă că probabil se teme și mai tare decât mine să rămână singur. O fi părând Malik dur și bătauș, dar în adâncul lui e un copil mare.

Rămânem lipiți de acoperiș, cât mai jos cu putință, deci nu apucăm să ne bucurăm când trece rulota pe lângă SUV-uri. Păcat. Mi-ar fi plăcut să le râd în față. Sigur, asta nu ne-ar fi făcut scăpați. Trebuie să ne mulțumim cu faptul că vor căuta ore în șir și se vor întoarce cu mâna goală. Sper că țânțarii sunt flămânzi în seara asta.

Drumul devine drept și rulota accelerează din nou, iar vântul începe să ne biciuiască hainele ude. Simt dintr-odată că îngheț, în ciuda căldurii de afară, dar asta-i departe de a fi o problemă adevărată. Stăm agățați de acoperiș ca muștele pe perete, nu e nimic de care să ne ținem.

Malik se trage lângă mine.

— Și acum?

Trebuie să strige ca să-l aud peste vuietul vântului și al șoselei.

— De unde să știu? îi strig eu. A fost ideea ta!

— M-am gândit numai cum să scăpăm! N-am ajuns mai departe.

Mă uit în jur. Nu există portbagaj, nici mânere, nici suport de ancorare.

— Ține-te cum poți, reușesc să spun.

Indiferent prin câte am trecut, nu m-am mai temut niciodată în halul ăsta pentru viața mea. Fiecare curbă amenință să ne arunce de pe rulotă. Fiecare hop ne poate lansa în spațiu. Rămânem culcați și apăsăm metalul dur cu mâinile și cu picioarele. După câteva minute ne doare tot corpul de la efort. Eu mă antrenez ca o nebună, dar ce se întâmplă acum e dincolo de capacitățile fizice ale oricui.

În Serenity obișnuiam să fac în fiecare dimineață o listă, să-mi planific toată ziua. Dacă mi-aș face una acum, agățată de acoperiș și agonizând înspăimântată, aș trece pe ea o singură activitate:

LUCRURI DE FĂCUT AZI

- Ține-te strâns!

Camioneta merge înainte, trăgând după ea rulota noastră. Pune kilometri între noi și Purpurii, dar fuga noastră îndrăzneată nu ne va folosi la mare lucru dacă asta o să ne lase lași pe șosea.

— Îmi pare rău, zice brusc Malik.

— Poftim?

Bate câmpii.

— Îmi pare rău că te-am obligat să sari! Și... Și pentru tot ce-am făcut rău! Dacă murim, trebuie să știi!

N-apuc să-i răspund, pentru că motorul camionetei își schimbă zgomotul și începem să încetinim. Îndrăznesc să ridic capul și văd apărând în dreapta o benzinărie veche și dărăpănată.

— Ne oprim! exclam eu cuprinsă de emoție.

Chiar nu-mi vine să cred că am reușit să rezistăm atât de mult.

— Începeam să cred că nătângul ăsta vrea să campeze tocmai în Oregon, adaugă Malik, pe un ton mai aproape de cel obișnuit.

Cauciucurile scârțâie când ies de pe șosea pe aleea de pietriș și ne oprim la pompa de benzină. Șoferul se dă jos din camionetă și se duce în spatele magazinului, la toaletă.

Malik și cu mine nu așteptăm invitație scrisă. Ne târâm în spatele rulotei și coborâm pe scară. Măinile mă dor de la umeri și până-n vârful degetelor. Când ating pământul, mă mir că deși mi le simt ca de cauciuc, picioarele mele reușesc să mă susțină.

— Îți accept scuza, șoptesc eu.

— Ce scuză? mârâie el. Ei, haide!

Tocmai dădeam să ne ascundem în zona împădurită din spatele benzinăriei, când Malik înlemnește în fața magazinului. Mă uit să văd ce i-a atras atenția.

Stă în fața standului de ziare și se uită la exemplarul de azi din *Dallas Morning News*. Titlul principal e ceva referitor la încălzirea globală, dar mă uit mai în josul paginii la ce i-a atras lui atenția.

GUS ALABASTER ELIBERAT DIN ÎNCHISOARE DIN MOTIVE UMANITARE

Recunosc numele cât ai clipi și tot cât ai clipi înțeleg fascinația lui Malik pentru știre.

Gus Alabaster este unul dintre cei mai faimoși gangsteri din istoria Americii.

Tot el este și infractorul de geniu după care a fost clonat Malik.